

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 3 i 29 grudnia 2014 r., 28 stycznia 2015 r. i 9 lutego 2015 r. sprawy

P. S.

s. E. i W. z domu K.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 24.01.2014 roku około godziny 11:55 w miejscowości W. na wysokości posesji (...) na drodze publicznej, kierując samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr omijania nie zachował szczególnej ostrożności poprzez nieupewnienie się co do możliwości wykonania bezpiecznie tego manewru, zmuszając tym samym jadącego z przeciwnego kierunku pojazd marki B. o nr rej. (...) do zjechania na pobocze w wyniku czego pojazd uderzył w ogrodzenie, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

- tj. za wykroczenie z art. 86§1kw w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy z dn. 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego P. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 i § 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych oraz kosztami związanymi z wydaniem opinii w łącznej kwocie 735,31 (siedemset trzydzieści pięć 31/100) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2014 r. około godziny 11:55 na drodze publicznej w miejscowości W. P. S. kierował samochodem (...) m – ki M. (...) o nr rej. (...). Poruszał się od strony miejscowości P. w kierunku drogi nr (...) M.-O., po łuku drogi w lewo. Chwilę wcześniej, przy posesji nr (...) po prawej stronie patrząc z kierunku jazdy samochodu (...), częściowo na chodniku zatrzymała pojazd m- ki P. o nr rej. (...) T. G. (1). Ta widząc zbliżający się pojazd, postanowiła wjechać całą szerokością pojazdu na chodnik, by ułatwić kierującemu ominięcie jej. W momencie, gdy P. S. w celu wykonania manewru omijania pojazdu P. zjechał na lewy pas ruchu, kobieta nie zmieniając toru ruchu, dojechała do najbliższego

wjazdu na posesję i zatrzymała się na chodniku. W tym samym czasie, z przeciwnego kierunku ruchu, do łuku drogi z prędkością około 40 -50 km/h, zbliżał się J. W. (1) kierujący samochodem m – ki B. (...) o nr rej. (...). Będąc niewielkiej odległości od zaparkowanego pojazdu, wymieniony zauważył, że kierujący M. znajduje się na jego pasie. W celu uniknięcia czołowego zdarzenia, wykonał manewr zmiany kierunku ruchu, skręcając kierownicą w prawo i próbując wyhamować pojazd. W wyniku tego manewru, wjechał w słupek ogrodzeniowy posesji nr (...) znajdującej się po prawej stronie.

Kierujący samochodem m – i M., widząc zbliżający się z naprzeciwka pojazd, zahamował i zatrzymał się na środku drogi, na wysokości pojazdu B.. W tym czasie samochód P. przejechał około 10 -15 metrów w kierunku drogi nr (...) i stał na wjeździe do posesji nr (...).

W wyniku zdarzenia w samochodzie B. uszkodzone zostały: połamany zderzak przedni z prawej strony, połamany i pogięty błotnik przedni prawy, pogięta z prawej strony pokrywa komory silnika, rozbity reflektor prawy z kierunkowskazem, zgnieciony spryskiwacz prawy w zderzaku.

Jezdnia w miejscu zdarzenia ma szerokość 4,85m, szerokość chodnika to 1,2 m, a pobocza przy posesji nr (...) k. 1,6m. W momencie zdarzenia nawierzchnia jezdni była oblodzona i zaśnieżona.

(dowody: zeznania J. W. k: 67, 6v, T. G. k: 67v, 29v – 30, M. R. k. 102-102v, 30-31, D. A. k. 67v, notatka urzędowa: k. 3, 9-12; karta zdarzenia k. 4, opinia techniczna biegłego k: 109- 109v, 73-89, 104-106 zdjęcia k. 5, 11, 12)

Obwiniony P. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż dnia 24 stycznia 2014 r. w miejscowości W. poruszając się samochodem (...) marki M. (...) o nr rej. (...) dokonywał manewru ominięcia zaparkowanego częściowo na chodniku, częściowo na ulicy samochodu marki P. (...). Przed rozpoczęciem manewru upewnił się iż, manewr nie zagrazi innym uczestnikom ruchu, upewnił się, iż z naprzeciwka nie nadjeżdża żaden pojazd, włączył kierunkowskaz i rozpoczął manewr. Zrównując się z zaparkowanym samochodem marki P. (...), zauważył, że ten ruszył bez kierunkowskazu, przejeżdżając równolegle odległość kilku może kilkunastu metrów i ponownie zatrzymał się. Podkreślił, iż w czasie manewru omijania, zauważył, że z drogi nr (...) skręcił pojazd marki B., który od skrzyżowania nabrał znacznej prędkości co spowodowało, iż na oblodzonej nawierzchni wpadł w poślizg uderzając w ogrodzenie posesji.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, albowiem nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym opinii biegłego. Nie można dać im wiary również ze względu na zasady doświadczenia życiowego. Obwiniony nie mógł widzieć momentu, gdy pokrzywdzony wjeżdżał z drogi nr (...), bowiem w tym czasie znajdował się za łukiem drogi, a ten nie mógł w czasie gdy obwiniony zaczynał manewr omijania do momentu zdarzenia przejechać odległości 110 metrów w istniejących warunkach drogowych i z deklarowaną prędkością, widząc dodatkowo jadący jego pasem (...). W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego są zatem przejawem jego linii obrony i zmierzają one do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane wykroczenie.

Świadkowie J. W. oraz T.G. G. w sposób odmienny niż obwiniony przedstawili przebieg i przyczyny zdarzenia będącego przedmiotem sprawy. Nieznaczne różnice w zeznaniach kierującej pojazdem marki P. (...) i kierującego samochodem (...) co do czasu i momentu rozpoczęcia jazdy przez kierującą samochodem P. (...) mogą być wynikiem subiektywnych odczuć i koncentracji swojej uwagi na zaistniałej sytuacji - T.G. G. – zajęciem się rozmową przez telefon, a J. W. – stanem zagrożenia – koncentracją swojej uwagi na samochodzie (...) znajdującym się na jego pasie ruchu. Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych wyżej świadków, ich zeznania są jasne, spójne i konsekwentne, wzajemnie ze sobą korespondują. Znajdują potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Dodatkowo należy podkreślić, iż osoby te są obcymi dla obwinionego i w szczególności świadek T. G. nie ma powodów, by go bezpodstawnie pomawiać.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. R. oraz D. A., którzy zeznawali na okoliczności, które stwierdzili już po zdarzenie drogowym. Pierwszy z nich - funkcjonariusz policji opisał czynności służbowe jakie wykonywali na miejscu, drugi sytuację jaką zastał bezpośrednio po zdarzeniu, gdy po usłyszeniu huk wyszedł z domu.

Sąd dał wiarę wyżej wskazanym świadkom, albowiem w pełni korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Biegły z zakresu ruchu drogowego, na podstawie dostępnych danych, stwierdził, iż obwiniony kierując samochodem marki M. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykonał on manewr omijania samochodu P. (...) w warunkach drogowych nie gwarantujących bezpiecznego jego wykonania. Manewr omijania pojazdu znajdującego się na prawej stronie drogi rozpoczął w chwili gdy dla jego kierunku widoczność i możliwości postrzegania pojazdów nadjeżdżających z przeciwnika była ograniczona ukształtowaniem drogi - łukiem drogi w lewo, a droga była o ograniczonej szerokości, nawierzchnia ośnieżona i oblodzona. Tak ukształtowana droga oraz stan jej nawierzchni uniemożliwiał wykonanie bezpiecznego manewru omijania pojazdem

o znacznych gabarytach zewnętrznych. Przy takim manewrze bezsporne było, że samochód M. (...) musiał przemieścić się znacznie na lewą stronę drogi – zająć lewą część drogi uniemożliwiając bezkolizyjny przejazd dla pojazdów nadjeżdżających

z przeciwnika. W zaistniałej sytuacji kierujący samochodem B. (...) nie miał możliwości bezkolizyjnego przejazdu po swojej części drogi. Mógł jedynie wykonać manewr obronny – zjazdu poza drogę na jej lewą stronę. Wykonany manewr okazał się manewrem nieskutecznym prowadzącym do zderzenia ze słupkiem ogrodzenia.

Sąd dał wiarę opinii biegłego albowiem jest ona jasna i spójna, biegły w sposób wyczerpujący przedstawił przebieg swego rozumowania, a swoje stanowisko przekonywująco uzasadnił.

Strona przedmiotowa wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kw obejmuje czyn polegający na niezachowaniu należytej ostrożności powodującej zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Chodzi o zachowanie ostrożności przez uczestnika ruchu lub inną osobę naruszającą w związku ze swoimi czynnościami tę zasadę. Zasada ostrożności w ruchu drogowym ma szerokie znaczenie i może się odnosić do różnych sytuacji. Zasady ruchu formalnie określone są ustawą ale ostrożność korzystania z dróg nadaje regułom ustawowym pełną wartość wraz z doświadczeniem życiowym użytkownika drogi. Bezpieczeństwo ruchu wymaga przestrzegania wszystkich sformalizowanych zasad a także ostrożności wynikającej z konkretnej sytuacji. Pomocna jest tu zasada ograniczonego zaufania, która podpowiada zachowanie szczególnej ostrożności, w różnych sytuacjach, nie tylko formalnego przestrzegania reguł ruchu i oznakowania drogi. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagania. Szczególna ostrożność to „ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie”.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem podczas omijania innego pojazdu winien zachować bezpieczny odstęp od niego i w razie potrzeby zmniejszyć prędkość. W niniejszym przypadku obwiniony wykonując manewr omijania jednocześnie zmienił pas ruchu, stąd zobowiązany był również przepisem art. 22 ust 1 i 4 Prawa o ruchu drogowym do zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na tym pasie. Szczególna ostrożność w tym przypadku polega na upewnieniu się, czy można dokonać manewru bez utrudniania ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Innymi słowy, kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego bądź zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego.

Obwiniony powinien zdawać sobie sprawę, że przy oblodzonej nawierzchni jezdni oraz ograniczonej widoczności rozpoczynanie manewru mijania powinno nastąpić po upewnieniu się czy jest to manewr bezpieczny. W takiej sytuacji powinien zatrzymać pojazd za samochodem marki P., który ze względu ma miejsce zatrzymania ograniczał kierującym dojeżdżającym do tego odcinka obserwację drogi.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona.

Wobec powyższego, Sąd uznał obwinionego P. S. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw i z mocy tego przepisu obwiniony został skazany i wymierzono mu karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze uprzednią karalność obwinionego za wykroczenie drogowe (k. 18) jako okoliczność obciążającą oraz trudne warunki drogowe w jakich doszło do zdarzenia będącego przedmiotem postępowania - jako okoliczność łagodzącą.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Nie można jej uznać za nadmiernie surową. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni zadania w zakresie prewencji ogólnej.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, opłatę w kwocie 30 złotych oraz koszty związane z wydaniem opinii w łącznej kwocie 735,31 złotych.